

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Χ Χ V I I

Η Απάντηση στο Πείραμα των Μ.Μ.

Για να γίνει ευκολότερα κατανοητό το πείραμα των Επιστημόνων Michelson και Morley και για να εντοπίσουμε τις πιθανές εκδοχές διαφοροποίησης του πραγματικού αποτελέσματος, από έναν ελλειπή τρόπο μετρήσεως, με βάση τον οποίο αποκλείστηκε η ιδέα υπάρξεως του Αιθέρα, θα αναλύσουμε με ένα δικό μας σχεδιαστικό τρόπο, μια νέα εκδοχή που στοχεύει στην αποδεικτική ύπαρξη του Αιθέρα.

Ορίζουμε με μια ευθεία **AB** το σταθερό πεδίο Υποβάθρου (Αιθήρ).

Ορίζουμε με μια ευθεία **CD** μια ακτίνα φωτός με γραμμική ταχύτητα 300.000 χιλιομέτρων το δευτερόλεπτο.

Ορίζουμε μια ευθεία **EF** που αφορά, σε γραμμική διαμόρφωση, το χωρόχρονο.

Τα σημεία **K & L** είναι σταθερά σημεία που ορίζονται από μια κίνηση της Γης που τρέχει κατά μήκος της ακτίνας φωτός **CD**.

Τα σημεία **H** και **I** είναι δύο νοητά σημεία του χωρόχρονου (Γεγονότα).

Ο παρατηρητής αυτού του πειράματος θέλει να διαπιστώσει την ύπαρξη του σταθερού Πεδίου Υποβάθρου, δηλαδή την ύπαρξη του Αιθέρα.

Ο παρατηρητής υπολογίζει ότι, αν στην πραγματικότητα το φως τρέχει με σταθερή ταχύτητα, και επειδή η «σταθερά του» πρέπει να οφείλεται στο σταθερό υπόβαθρο του Ακινήτου Αιθέρα, είναι απαραίτητο σε μια πορεία της Γης - πάνω στην οποία βρίσκεται και ο ίδιος ο παρατηρητής - από το σημείο **M** της ακτίνας φωτός μέχρι το σημείο **O** της ίδιας ακτίνας, ο χρόνος που θα μεσολαβήσει να μη συμφωνεί με το χρόνο **H I** που αφορά στην ίδια απόσταση που θα διανύσει το φως, για το λόγο ότι, από το ρολόι του παρατηρητή θα πρέπει να αφαιρεθεί ο χρόνος της διαφοράς της απόστασης που διανύει η γη, κατά την περίοδο μέτρησης, μεταξύ των σημείων **MO**.

Οι Michelson και Morley διαπίστωσαν ότι και πάλι ο χρόνος της ταχύτητας του φωτός ήταν σταθερός, ενώ οι αποστάσεις μεταξύ των δύο γραμμικών χρονικών περιόδων ήταν άνισες.

Στο ίδιο πείραμα, οι Michelson και Morley υπέθεσαν, ότι αν η Γη κινείται μέσα σε μία «Ακίνητη θάλασσα από Αιθέρα» η ταχύτητά της θα έπρεπε να μετρηθεί, όπως ένας καπετάνιος μετράει την ταχύτητα του πλοίου του, σε σχέση με την ακίνητη θάλασσα.

Σημείωσαν την ταχύτητα του Φωτός, κατά τη διεύθυνση της κίνησης της Γης, με μία γραμμική, παράλληλη ταχύτητα, την συνέκριναν με μια κάθετη κατεύθυνση της ταχύτητας του Φωτός και διαπίστωσαν ότι, ενώ οι δυο ταχύτητες έπρεπε να είναι άνισες, ήταν ίδιες.

Αποτέλεσμα: Απορρίφθηκε ο Αιθέρας, ως σταθερό πεδίο υποβάθρου, από ένα πείραμα, που ήταν από τη φύση του ελλειπές!

Οι δύο επιστήμονες δεν υπελόγισαν ότι, για τη σύγκριση των δύο διαφορετικών μετρήσεων ταχυτήτων, η διαφορά που υπελόγισαν ότι θα προέκυπτε - σύμφωνα με το πείραμά τους - στη σχέση της κίνησης της Γης με τον Ακίνητο Αίθερα, δεν αποδείχθηκε, για τον απλό λόγο, ότι ο Αιθήρ βρίσκεται ενδογενώς κλεισμένος, όχι μόνον μέσα στον κοσμικό χώρο και μέσα στη Γη, αλλά και μέσα στο ίδιο το φως, με αποτέλεσμα το Σταθερό πεδίο υποβάθρου «να βλέπει τη Γη σαν Ακίνητη», και την ταχύτητα του φωτός σαν «Απόλυτα Σταθερή», αφού σχετίζεται πάντα, με το ίδιο το Σταθερό πεδίο υποβάθρου.

Αυτό μας οδηγεί στο συμπέρασμα, ότι η ταχύτητα του Φωτός, όταν συγκρίνεται από διαφορετικούς παρατηρητές, κινητούς ή ακίνητους, σε σχέση με το Σταθερό πεδίο υποβάθρου, που είναι ο Αιθήρ, θεωρείται πάντα ως Απόλυτη, αφού το φως είναι προϊόν του ίδιου του Αιθέρα.

Από τη στιγμή που ο Αιθήρ αποτελεί την γενεσιουργό μήτρα από την οποία αναβλύζει κάθε μορφής ύλη και ενέργεια για τη σύσταση της Ζωής, δεν έχουμε το δικαίωμα να θεωρούμε την Κινητή και την Ακίνητη ιδιότητά του σαν ανόμια πράγματα, και να προβαίνουμε σε μετρήσεις χωριστών ιδιοτήτων.

Αποκωδικοποιώντας τον Αιθέρα στην Κινητική και την Ακίνητη ιδιότητά του και σε συσχετισμό με τη διαστολή του Σύμπαντος, θα μπορεί η Επιστήμη του μέλλοντος να αναλύει τους χάρτες του Ουρανού και να ανατρέπει ορισμένα καθιερωμένα κοσμολογικά μοντέλλα, που μόνον πονοκέφαλο δημιουργούν στους ερευνητές του κόσμου.